

Chương 377: Cùng Lucynil Và Eleris Đến Hàm Trú Ẩn Lâu Đài Ma Vương

(Số từ: 3632)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:26 PM 28/04/2023

Eleris trông không hài lòng cho lắm.

Đó là kế hoạch tạo ra một hàm ngục nhân tạo sẽ thu hút vô số mạo hiểm giả để làm mồi nhử cho Cantus Magna, nhưng nó giống như một cái hố không đáy.

Cô ấy không thích có nhiều mạo hiểm giả sẽ mất mạng trong quá trình này, nhưng cô ấy vẫn đồng ý với điều đó.

"Nếu công việc của chúng ta kết thúc, tôi sẽ rời đi."

"Đi thôi."

Antirianus, Gallarsh và Luvien niệm phép [dịch chuyển tức thời] và nhanh chóng rời khỏi phòng.

Chỉ có Lucynil, Eleris và tôi ở lại phòng họp của Hội đồng.

"Radia đâu?"

"Thần bảo cô ấy đợi trong phòng."

Cảm giác như ở một nơi lạnh lẽo và hoang vắng như vậy quá lâu có thể khiến người ta phát điên. Tôi tự hỏi liệu Radia có ổn không.

Mặc dù tôi không đặc biệt quan tâm đến việc cô ấy đang làm gì, nhưng ý nghĩ đó lại hiện lên trong đầu tôi bất cứ khi nào tôi đến đây.

Eleris dường như đang chăm sóc cô ấy bằng cách nào đó.

Nó gần giống như Radia đã được... thuần hóa.

Dù sao, đó không phải là vấn đề trong tầm tay.

"Được rồi, Eleris và Lucynil, hãy đi đâu đó với tôi."

"Làm sao vậy? Cậu còn có việc sao?"

Trước câu hỏi của cô gái tóc bạc, tôi gật đầu.

"Chúng ta hãy đến Lâu đài Ma vương."

"Lâu đài Ma vương? Ở đó... Oh, nghĩ về nó thì..."

"Phải. Điện hạ đã đề cập đến một nơi ẩn náu ở đó."

"Vâng, chúng ta sẽ đến đó."

Chúng tôi cần tìm Ma thuật có thể giúp chúng tôi cải trang hàm ngục giả. Tuy nhiên, tôi không biết gì về Ma thuật, vì vậy ngay cả khi có những Ma thuật hữu ích trong Lâu đài Ma vương, tôi cũng không biết. Và nếu đó là Ma thuật đã được biết đến, Black Order có thể đặt câu hỏi tại sao chúng tôi lại sử dụng nó.

Vì vậy, thật hợp lý khi mang theo hai Chúa tể ma cà rồng cấp Archmage để tìm thứ gì đó hữu ích.

Tôi đã thông báo cho Lucynil về boongke, và cô ấy cũng nói với Eleris về điều đó. Cả hai đều biết về boongke, nhưng tôi không chắc liệu các Chúa tể ma cà rồng khác có biết hay không.

Tôi không thể đến boongke của Lâu đài Ma vương một mình.

Vẫn còn quân đội đóng quân ở đó, và vì tôi không thể sử dụng Ma thuật, tôi không thể trốn tránh ánh mắt của họ và đến được mê cung ở tầng thứ sáu dưới lòng đất.

Tuy nhiên, nếu Lucynil và Eleris đi cùng tôi thì lại là chuyện khác.

Sử dụng một loạt Ma pháp [dịch chuyển tức thời] thay vì cổng dịch chuyển, chúng tôi đã đến vùng ngoại ô của Lâu đài Ma vương.

"Nó rất lớn."

Lucynil không thể ngậm miệng lại trước những bức tường hùng vĩ của lâu đài, có thể nhìn thấy ngay cả từ xa.

Dù đã gục ngã.

"Đi nào."

Sử dụng khả năng tàng hình, triệt tiêu âm thanh và các Ma pháp khác để tránh ánh mắt của quân

đội đóng quân, ba chúng tôi tiến về Lâu đài Ma vương.

"Chúng ta không cần đặc biệt tìm ra loại ma thuật nguy hiểm. Nó không nhất thiết phải là một cái bẫy hay kết giới trong hầm ngục. Thứ mà Cantus Magna mong muốn, nhưng không quá nguy hiểm, cũng có thể dùng làm mồi nhử. Có lẽ là một cuốn sách ma thuật."

"Hiểu rồi."

"Vâng, thưa Điện hạ."

Black Order sẽ đưa ra mồi nhử của họ, và chúng tôi cũng vậy. Bất kể ý định thực sự của Black Order là gì, họ là đồng minh của chúng tôi cho đến khi chúng tôi tìm thấy Cantus Magna và Akasha.

Chúng tôi sẽ phải suy nghĩ về những gì xảy ra sau đó, nhưng hiện tại, Akasha là ưu tiên hàng đầu của chúng tôi.

Nếu tôi là một người sử dụng ma thuật, tôi có thể đã do dự khi phân tán những cuốn sách ma thuật giống như máu đó, nhưng tôi không biết gì về ma thuật.

Tôi biết những cuốn sách đó rất có giá trị, nhưng tôi không khỏi cảm thấy thật lãng phí.

Tuy nhiên, tôi không thể lấy quá nhiều sách. Sau này Charlotte có thể phát hiện ra rằng chúng đã mất tích. Tất nhiên, kể cả khi cô ấy biết, Charlotte

sẽ không thể phát hiện ra rằng tôi là người đã lấy chúng.

Tôi dẫn đường, biết đường, và quân đồn trú, tất nhiên, không chú ý đến chúng tôi.

Lâu đài Ma vương rất rộng lớn nên chúng tôi đã di chuyển khá lâu.

Quân đồn trú đã hoàn thành việc khám phá hầu hết mọi nơi, ngoại trừ mê cung. Chỉ huy đã từ bỏ việc tìm kiếm mê cung, và Charlotte không nhấn mạnh vấn đề này.

Các đơn vị đồn trú sẽ sớm rút lui mà không tìm thấy gì.

Eleris trông buồn bã khi nhìn vào Lâu đài Ma vương.

Cô ấy ghét chiến tranh, nhưng vì lý do nào đó, cô ấy là người duy nhất trong hội đồng đã thề trung thành với Ma vương. Cô ấy đã trở thành gián điệp ở Thủ đô Hoàng gia và sau đó quay trở lại Lâu đài Ma vương.

Tôi không thể biết Eleris đang nghĩ gì.

"Chúng ta cần phải đi đến tầng hầm thứ năm."

Tôi biết nơi để tìm lối vào mê cung.

Chúng tôi rào bước.

"Chúng ta thậm chí không cần sử dụng tàng hình.

Không có ai ở đây, phải không?"

"Dường như là vậy."

Lucynil lẩm bẩm, nghe có vẻ hoài nghi. Nhưng tất nhiên, điều đó không có nghĩa là chúng tôi đã tắt tính năng tàng hình và khử tiếng ồn.

Việc Charlotte không theo đuổi đường như đã cho Chỉ huy Alphried một sự tha thứ trên thực tế.

Kết quả là, cuộc tìm kiếm đã dừng lại hoàn toàn. Quân đồn trú chỉ lảng vảng quanh Lâu đài Ma vương, chờ rút lui.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đến tầng hầm thứ năm của Lâu đài Ma vương, nơi sinh sản, và đến lối vào mê cung.

"Nó không lớn như vậy chứ?"

"Không phải tất cả bọn họ đều như vậy."

"Cho nên, nơi này tồn tại..."

"Đó là một mê cung, vì vậy tôi đoán chỉ với một Archdemon thì con đường mới được mở ra."

Vào thời điểm đó, tôi không chắc liệu Charlotte đã mở đường hay tôi đã mở đường. Tuy nhiên, nếu bạn không đi cùng với Archdemon, lối đi này sẽ dẫn đến mê cung.

Rất may, ngay cả khi vẫn duy trì sự xuất hiện của Reinhardt, mê cung đã dẫn tôi đến lối ra.

Khi đi xuống cầu thang tròn một chút, chúng tôi có thể nhìn thấy cánh cửa ở cuối hành lang dài thẳng tắp.

Hiện tại, tôi đã xác nhận rằng mê cung đã hướng dẫn tôi đến đúng nơi, bất kể ngoại hình của tôi như thế nào.

Nếu Charlotte đến một mình thì sao?

Tôi vẫn không chắc chắn về điều đó.

Eleris và Lucynil đi theo tôi.

*Clunk

Khi mở cửa, chúng tôi đến một không gian rộng lớn mà trước đó tôi đã đến với Charlotte và Saviolin Tana.

"Oa, đây là cái gì?"

Khi chúng tôi bước vào không gian rộng lớn, mắt Lucynil mở to kinh ngạc, nhìn xung quanh.

Eleris cũng sửng sốt trước những lối đi và những căn phòng.

"Từ khi nào có một nơi như vậy trong Lâu đài Ma vương vậy...?"

Eleris làm bầm một cách trống rỗng. Vật dụng sinh hoạt, phòng ngủ, nhà bếp, phòng thí nghiệm giả kim và thậm chí cả thư viện. Lucynil và Eleris không thể che giấu sự kinh ngạc của họ.

"Có vẻ như nó được xây dựng để làm nơi trú ẩn... Và nếu không phải là Archdemon, thì không thể vào nơi này..."

Nếu không bị mất trí nhớ thì tôi đã đến đây rồi.

Tác động đến sự sống sót của Valier trong câu chuyện gốc vẫn là một vấn đề đau đầu.

"Ngưỡng mộ thế đủ rồi. Kiểm vài cuốn sách Ma thuật đi."

"Vâng, thưa Điện hạ."

"Chúng ta đang tìm kiếm những cuốn sách ma thuật không quá nguy hiểm nhưng có thể cảm dỗ Cantus Magna, hoặc có thể là một số bầy hoặc kết giới hữu ích cho ngục tối, phải không?"

"Đúng vậy."

"Được rồi."

Lucynil dường như cân nhắc về những điều kiện tôi đưa ra, sau đó đi vào thư viện với Eleris để xem xét xung quanh.

Tôi bắt đầu tự mình lục lọi các giá sách, không thể đứng yên.

"Oa... nhiều như vậy."

"Thực vậy."

Thành thật mà nói, thư viện này không chỉ có một vài giá sách. Có đủ sách ở đây để cạnh tranh với một thư viện công cộng quy mô vừa phải.

Tôi tự hỏi liệu tất cả những cuốn sách này có phải là về ma thuật không, nhưng khi tôi cố gắng tìm những cuốn sách không phải về ma thuật, thì cũng có một số cuốn. Sách về kiếm thuật và vũ khí nằm rải rác ở đây và ở đó.

"Này, Archdemon."

Tôi nghe Lucynil gọi tôi.

"Hửm, nó là gì?"

"Tại sao cậu sử dụng cách nói thân mật khi nói chuyện với tôi?"

"Được rồi, chuyện gì vậy?"

"Ugh, tốt thôi. Dù sao thì, cậu đã nói rằng mình bị mất trí nhớ và thậm chí không biết nơi này tồn tại, phải không?"

"Đúng."

Tôi nhìn thấy khuôn mặt của Lucynil, phồng lên vì lo lắng, nhìn qua các giá sách.

"Vậy nếu không phải mất trí nhớ, cậu có đến đây không?"

"Tôi đoán vậy?"

"Hửm..."

Lucynil nghiêng đầu.

"Liệu Ma vương tiền nhiệm có thể sống sót nếu trốn thoát đến đây không?"

"Có lẽ."

Nơi này dành cho Valier Junior, không phải Ma vương tiền nhiệm. Vì vậy, thay vì chạy trốn vào mê cung, Valier ở lại Lâu đài Ma vương và chiến đấu với Ragan Artorius.

Thật vô nghĩa khi một người cai trị bỏ chạy khi lực lượng đồng minh sắp tiến vào Lâu đài Ma vương.

Lucynil gật đầu, hiểu logic đó.

"Dù sao thì, nơi này đã thất bại vì cuối cùng thì cậu cũng không thể đến đây."

Hầm trú ẩn mất mục đích khi tôi trở thành Valier Junior.

Và bây giờ, sau một khoảng thời gian đáng kể đã trôi qua, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Lucynil nhìn qua các giá sách, thỉnh thoảng lấy ra một cuốn sách rồi đặt lại hoặc sử dụng khả năng [điều khiển từ xa] để cuốn sách trôi nổi bên cạnh mình. Eleris cũng đang xem qua các kệ hàng với vẻ mặt trầm tư.

Tôi tìm thấy một cuốn sách về ma thuật [Thao túng linh hồn] ở đây và ngay lập tức đưa nó cho Charlotte. Tuy nhiên, tôi không thể không nghĩ rằng nó cũng có thể hữu ích cho Lucynil.

Thư viện rất rộng, vì vậy tôi tự hỏi liệu có cuốn sách nào khác về [Thao túng linh hồn] mà tôi chưa tìm thấy trước đây không. Đó không phải là một thư viện thực sự, vì vậy có thể không có bất kỳ bản sao sách dự phòng nào, nhưng nó đáng để thử.

Tôi không thể tìm thấy một cuốn sách đáp ứng tiêu chí của mình, vì vậy tôi đã tìm những cuốn sách

khác về [Thao túng linh hồn], đề phòng chúng có thể giúp ích cho Lucynil.

"Này, Archdemon."

"Tại sao cô cứ làm phiền tôi? Và đừng gọi tôi là Archdemon nữa."

"Được rồi, Valier."

"Chuyện gì?"

Lucynil nhìn tôi từ phía bên kia giá sách, một vài cuốn sách lơ lửng bên cạnh cô ấy.

"Cậu có biết gì về ma thuật không? Cậu không biết gì, phải không?"

Vừa này là cái gì vậy?

Tôi chỉ cố gắng để giúp đỡ.

Nhưng thay vì trêu chọc tôi, cô ấy có vẻ thực sự tò mò.

Ngay cả khi tôi nhìn, tôi sẽ không hiểu, vì vậy cô ấy có thể đang bảo tôi đừng lãng phí năng lượng của mình và thay vào đó hãy nghỉ ngơi.

Nhắc mới nhớ, tôi tò mò về thực phẩm được bảo quản ở đây. Dường như tôi đã không tìm thấy cuốn sách mà tôi đang tìm kiếm, và vai trò của tôi là mở đường chứ không phải tự mình tìm những cuốn sách.

Ngay khi tôi sắp bỏ cuộc.

[Giới thiệu về 'Thao túng linh hồn']

Một cuốn sách được giấu ở một nơi ít gây chú ý đã thu hút sự chú ý của tôi.

Đó là cùng một cuốn sách.

Và tôi có cảm giác mình biết tại sao lại có hai bản sao của cùng một cuốn sách.

Mặc dù chúng là cùng một cuốn sách, ngôn ngữ viết trên tiêu đề là khác nhau.

Tiêu đề được viết bằng ngôn ngữ Demonic, không phải ngôn ngữ thông thường.

Bản thảo được viết bằng ngôn ngữ quỷ hấp thụ linh hồn.

"Lucynil, cô đã bao giờ nghe nói về [Thao túng linh hồn] chưa?"

"Hả? [Thao túng linh hồn]?"

Tôi nhìn Lucynil trong khi cầm cuốn sách giới thiệu về [Thao túng linh hồn] bằng ngôn ngữ quỷ.

"Chỉ cần nhìn vào cái này bây giờ."

Hãy sẵn sàng để nói lời cảm ơn, cô bé.

Thật không may, tôi đã không nghe thấy một lời cảm ơn nào từ Lucynil.

Không phải vì cô ấy không thể đọc bản thảo được viết bằng ngôn ngữ quỷ.

"Tôi đã biết về điều này."

"...Thật sao?"

Sau khi đọc lướt qua cuốn sách giới thiệu, Lucynil nói rằng.

"[Thao túng linh hồn] bị cấm, nhưng cậu có nghĩ rằng tôi sẽ không biết về điều này sau khi sống nhiều năm như vậy?"

Điều hợp lý là Lucynil, người muốn có linh hồn, sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng về ma thuật liên quan đến linh hồn.

"Nó không phải là một cuốn sách ma thuật thông thường, nhưng đáng buồn thay, tôi đã biết Ma thuật này."

Lucynil nhẹ nhàng lướt qua bề mặt của cuốn sách giới thiệu [Thao túng linh hồn].

Thực tế là cô ấy đã biết Ma thuật có nghĩa là cô ấy không thể thực hiện mong muốn của mình bằng [Thao túng linh hồn].

"Tôi có thể hợp nhất linh hồn của người khác với linh hồn của mình, nhưng tôi không có linh hồn. Vì vậy, thay vì hợp nhất với một sinh vật khác, tôi sẽ bị hấp thụ. Đó là lý do tại sao tôi không thể thử."

Khái niệm hợp nhất các linh hồn khác nhau không áp dụng cho Lucynil.

Cuối cùng, Ma thuật xử lý linh hồn là vô dụng đối với một sinh vật không có linh hồn. Vì vậy, chính xác một linh hồn là gì?

Tôi chưa bao giờ nghĩ về nó trước đây, có lẽ bởi vì tôi đã có một cái.

Chỉ có Lucynil, người thiếu linh hồn, liều lĩnh nghiên cứu vấn đề này.

Lucynil nhìn tôi và mỉm cười tinh tế.

"Nhân tiện, cậu đang nghĩ về tôi? Tôi đánh giá cao điều đó."

"Không phải đâu."

"À, thì ra là thế này. Tôi hiểu rồi. Cậu thật dễ thương."

Tại sao điều này làm cho tôi cảm thấy xấu hổ?

Dù sao đi nữa, người nghĩ nhiều nhất về linh hồn là Lucynil. Sau khi khám phá ra cuốn sách [Thao túng linh hồn], tôi nghĩ nó có thể giúp ích cho cô ấy...

Thực tế thì ngược lại.

Người biết rõ nhất về ma thuật liên quan đến linh hồn có lẽ là Lucynil. Cô ấy hẳn đã nghiên cứu Ma thuật trong một thời gian rất dài để thử và có được một linh hồn.

Vì thế.

Người có khả năng cao nhất tìm ra giải pháp cho vấn đề của Charlotte là Lucynil.

"Tôi có một câu hỏi."

"Nó là gì?"

Lucynil gật đầu, bảo tôi hỏi đi.

"Giả sử có một Pháp sư đã hợp nhất hai linh hồn lại với nhau. Điều đó có thể đảo ngược được không? Trở lại trạng thái trước khi hợp nhất?"

Nghiên cứu về sự hấp thụ linh hồn đã được tiến hành.

Tuy nhiên, Lucynil đã hoàn thành tất cả các nghiên cứu đó. Vì vậy, cô ấy nên biết mọi thứ về sự hấp thụ linh hồn.

Nếu tình hình khẩn cấp, Lucynil có thể đã giúp được Charlotte. Chúng tôi sẽ phải suy nghĩ về cách giải thích nó và cách tiếp cận để thực hiện.

Nhưng.

"Tôi không nghĩ là có thể."

Với những lời nói ngây thơ của Lucynil, mọi hy vọng của tôi đã tan thành mây khói.

Lucynil không biết tôi đang nghĩ gì khi đặt câu hỏi.

Tuy nhiên, như thể đã quá rõ ràng, câu trả lời lại trở về như không thể.

"Cậu có thể pha hai cốc nước thành một cốc rồi chia lại thành hai cốc, nhưng nó sẽ không trở lại hai cốc ban đầu đúng không?"

"...Đó có phải là khái niệm không?"

"Có một chút khác biệt trong thực tế, nhưng nó không khác nhiều so với điều đó."

Một khi thứ gì đó đã được trộn lẫn và trở thành một, thì nó không thể trở lại trạng thái đã được trộn sẵn.

Tôi nhớ đến Charlotte, người đã vui mừng khôn xiết khi nhận được một cuốn sách về [Thao túng linh hồn] như thể cô ấy sắp nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Tuy nhiên, nếu những lời của Lucynil là sự thật, Charlotte sẽ không thể đạt được kết quả như mong muốn thông qua nghiên cứu về [Thao túng linh hồn].

Sau đó, tôi nên làm gì?

Nếu linh hồn của Charlotte đã trở nên không thể tách rời khỏi linh hồn của Ma vương ngay khi họ hợp nhất, liệu cô ấy có phải sống như thế này đến hết đời không? Chờ đợi để được nuốt chửng bởi linh hồn của Ma vương một ngày nào đó?

“Dù sao thì, tại sao cậu lại tò mò về điều đó?”

Tôi có nên nói với cô ấy không?

Rằng linh hồn của Ma vương vẫn còn trong linh hồn của công chúa?

Lucynil có thể biết phải làm gì. Nếu tôi nói với cô ấy sự thật, tôi có thể phải thảo luận về những gì tôi muốn làm về nó.

Nếu nó có thể, thì nó có thể.

Nếu không có cách nào, nó vẫn tốt để biết.

Tôi muốn chắc chắn về một cái gì đó bây giờ.

“Ma vương tiền nhiệm đã hợp nhất một phần linh hồn của mình với người khác.”

“...Cái gì?”

Trước lời nói của tôi, Lucynil há hốc miệng kinh ngạc, như thể cô ấy vừa nghe được một câu chuyện khó tin.

“Không thể nào... Cậu có chắc không?”

“Tình hình khá chắc chắn.”

“Vậy là, ngay cả sau khi lấy đi một phần linh hồn của mình và cấy nó vào người khác... ông ấy vẫn ổn chứ?”

“Tôi không biết nhiều về điều đó, nhưng...”

Tôi nghĩ rằng những gì Ma vương đã làm với Charlotte thật khủng khiếp, nhưng Lucynil dường như lại nghĩ ngược lại.

Hành động điên rồ chia cắt linh hồn của một người đã là một điều khủng khiếp đối với bản thân họ.

“Có khó khi chịu đựng sự phân chia linh hồn không?”

“Không phải là vấn đề khó chịu hay không; thật may mắn là ông ấy đã không phát điên. Ông ta có lẽ không thể duy trì sự tỉnh táo của mình... Ma vương tiền nhiệm là người như thế nào?”

Tôi không biết liệu Valier trước đó có mất trí không. Tuy nhiên, xem xét diễn biến của Chiến

Tranh Nhân Ma, ông ta không hoàn toàn điên loạn.

Việc Ma Vương gieo linh hồn của mình vào Charlotte là một rủi ro lớn.

Sau đó, tại thời điểm đó.

Bây giờ tôi đã hiểu tại sao linh hồn của Ma vương đã chiếm quyền kiểm soát cơ thể của Charlotte và suýt giết chết tôi. Ông ấy không nhận ra tôi, và ông ấy dường như bị điên.

Ma vương đã cố gắng duy trì sự tỉnh táo của mình, nhưng linh hồn đã bị trộn lẫn với Charlotte không thể duy trì kỷ ức của nó, phải không?

Sau khi nghe câu chuyện của tôi, Lucynil chết lặng.

“VẬY, Ý CẬU LÀ... ông ta biết mình sẽ thua trong Chiến Tranh Nhân Ma và cố gắng hồi sinh bản thân bằng cách nào đó bằng cách chuẩn bị trước như vậy? Có thể hay không...”

Lucynil dường như nghĩ rằng những gì Ma vương đã cố gắng là quá mạo hiểm.

“CẬU CÓ MUỐN HỒI SINH HOÀN TOÀN LINH HỒN CỦA MA VƯƠNG ĐÓ KHÔNG?”

Trước câu hỏi của Lucynil, tôi lắc đầu.

"KHÔNG. Tôi muốn thoát khỏi nó."

“...?”

‘Đây là loại người khốn nạn gì vậy?’

Lucynil nhìn tôi với vẻ mặt như vậy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading